

בסייעתא דשמיא

שיעורים בליקוטי הלכות

שנאמרו בס"ד ע"י

הרה"ח ר' ניסן דוד שליט"א

לקוטי הלכות חלק א' דף קל"ד - קל"ח

הלכות ברכת השחר ה' אות ס'-ע'

מכון

הליכות נועם

tateziser@gmail.com

נכתב לפני עריכה

ניתן להאזין לשיעורים
במס' טלפון מיוחד
לשיעורי הרב שליט"א
במס' 03-6171116

לשמיעה, והורדה,
וכן להורדת הקונטרס
באתר בעטלער
betler.org

לקוטי הלכות או"ח הלכות ברכת השחר הלכה ה' אות ס' - ע'

מאות ס' עד אות ס"ה מלוקטים כמה ענינים נוראים שבכל פעם אומר מוהרנ"ת 'זזה בחינת, וזה בחינת', ונשתדל לראות בקצה אורם בקיצור, כי כל זה הוא בבחי' ראשי פרקים בג' אופנים: יש דברים שכבר נתבאר קודם לכן, ויש שמתבארים בהמשך דבריו הק', ויש שלא חזר לבארם.

אם אתה רוצה, אתה כבר שם!

ס' ועקר הספירה להתחיל על-ידי הנפת העמר וספירה להמשיך המחזין כסדר מדרגא לדרגא כדי לזכות לעלות עד הדיקנא קדישא בחינת רענא רעוין בשבועות וכו' ובכל יום ויום ממשיכין איזה הארה והמתקה משם, כל מה שנתבאר שכל ישועתינו הוא בכח הארת הרצון של כתר הרחמים הוא בחי' פסח ספירה ושבועות, כי בפסח מתחיל אור הרצון, ואח"כ בימי הספירה ממשיכים כוחו כדי לזכות להמתיק הדין להאיר הרצון, לתוך בחי' חמץ וכו', ובשבועות נשלם המשכת אור הכתר ומדות הרחמים.

פי כן הדרך שלכל דרגא שמכינין עצמן לעלות לשם נמשך תכף הארה מתכלית המדרגות העליונה היא וכו' שזה בחינת (ישעיהו מז) מגיד מראשית אחרית וכו' בזה מגלה עבודת הספירה שבכל יום מימות השנה, כי מתקן הכח והמוח ששייך לאותו היום אע"פ שאינו בשלימות, וגם משלים אורו לאור נקודת הרחמים שנמשך כבר, כי מתקדם לאחרית דבר - השלימות, וזה נמצא גם בקדושת השבת שהארת הרצון של סעוד"ש שבסופו כבר מאיר ביום השישי להביא קדושת השבת, ובזה יבין תוקף כח הרצון בלב האדם כי אם רוצה הוא שם.

ועל-כן הם שבע שבתות שבע פעמים שבע להעלות כל הנופלים וכו' משמד לרצון שזה צריכין הגרים והרחוקים מאד וכן כל אחר לפי מדרגתו ועליוותיו וירידותיו וכו' צריך זאת בכל פעם וכו' וכמו שמבאר על פסוק וסרתם ועבדתם וכו' בשם הבעל שם טוב זכרוננו לברכה על-כן צריכין לעסק להעלות מבחינת (משלי כד) שבע יפל צדיק וקם שבהם כלולים כל הגפילות והירידות של כל אחר

בזה מראה מציאות העבודה של תיקון השבעה מידות שהם נפילת הרצון ליראות ולאבות נפולות, ושם מציאות חסרון הרצון שהוא השמד רח"ל, כל אחר לפי וכו' ומזכיר יסוד האמת שמתגלה מהבעש"ט שבכל נקודה שסר מאת השם יש שם בחי' וסרתם היינו בחי' שמד ר"ל, ולזה יש להתעורר מאד לאן נפילתי, ואע"פ שקשה לו וכו' יתעורר ברצון איזה זמן ויקום לבטל השמד בהארת הרצון כאשר בסוף הרי בוודאי ישוב.

ייקון המדות הנפולות ע"י התחזקות בשוב בו' משיבי טעם, וע"י התעוררות בר" צוא ללמוד דרכי עבודת ז' ימי הבנין

שצריכין להתחזקם על-ידי שבעה משיבי טעם לקשרם אל התורה, בחינת (שם ט) חצבה עמודיה שבעה שכלול מפל השבע מדות שהם בחינת שבעת ימי הבנין שבעת ימי בראשית, ויש כבר להמשיך התחזקות היינו משיבי טעם וגם לימודי דרכי העבודה היינו שבעה ימי הבנין (נשים לב

ליקוטי הלכות ח"א דף קל"ד - קל"ח הלכות ברכת השחר ה אות ס'-ע'

שמזכיר שני דברים נפרדים וחיבורם הוא שהם בחי' שוב ורצוא) והכל בכח הצדיקי אמת שכלולים מהשבעה רועים שהאחרון שבהם דוד שהוא משיח שיהיה כלול מכלם, ועל ידו עקר התקנה וגם כל התחזקות הוא עתה משם, כי לולא וכו' ועל-כן דוד בגימטריא י"ד שתי פעמים שבע, בחינת שבע יפל הנ"ל, בחינת (שם כו) שבע תועבת בלב, בחינת שבעה מדורי גיהנם בחינת שבעה ארצות וכו', שכל זה בחינת שבע של הירידה וכו' וצריכין להעלותה משם להתורה, בחינת (שם ט) חצבה עמודיה שבעה וכו' ובחינת (תהלים קיט) שבע ביום הללתיך שנאמר על ברכת קריאת שמע ולהפך הירידה לעליה בבחינת (שם יב) אמרות ה' אמרות טהורות מזקק שבעתים ועל-כן אמר דוד (שמואל א כ) כפשע בני וכו'

כי מציאות מלכות וקדושה הוא תיקון העולם והנצוצות, ונצרך תפילה ופשטות, כי יורד לתוך מקום שאין שם רצון כלל, ז' תועבות מדורי גיהנום, והשית' רוצה שנעלה זאת להתאחד לעטרת יסוד הקדושה שכלול משבעה אורות זהב חצבה עמודיה שבע ברכות, ומתייחדים להיות אור לי"ד שבהם בודקים החמץ שזה בחי' דוד מלך ישראל חי וקים. [דוד מלך חי וקים בגי' רפ"ח]

וזה בחינת שתי פעמים כ"ד, בחינת כ"ד הנ"ל שעולה מ"ח בחינת מ"ח דברים שהתורה נקנית בהם שמכניעין בחינת ח"ם וכו' בחינת מצרים ואז נקנית התורה שכלולה במ"ט פנים וכו' קנין התורה הוא קנין הרצון להשית' ע"י הכלי שהוא מ"ח, דעת ושכל של המ"ח דברים, ועי"ז יבא לשלימות הרצון שער המ"ט שנכלל בהאין בפדיון העליון, והכל ע"י כ"ד של רחל ושל לאה - כ"רכ"ד שמשותף, שהוא מציאות המשכת החיות להמלכות ע"י הכנעת חמימות היצר ונעשה מזה כ"ד קישוטי.

ועל-ידי זה זוכין ביום החמשים שכלול מכלם לעלות לבחינת רעוא ורעוין תליסר תקוני דיקנא שעוסקין בהם בשבעות באיירא רבה שמשם הפדיון הנ"ל, שמשם שער החמשים שהוא בחינת שבעות. ועתה זוכין וכו' היינו שזוכים לכלליות החמץ והמצה כנ"ל ויכולים למצוא את השם בכל מקום בכח התורה מתוך התחזקות הרצון.

ועקר הגמר יהיה על-ידי משיח וכל זה תקון הערב רב שפגמו בדת עליון, בד' רבתי דאחד, כמובא בליקוטי תורה דהאריז"ל פרשת בא על פרשה קדש וכו', שאסור חמץ בפסח הוא בחינת פגם הערב רב וכו'

עיקר ישועת האדם בכח דוד בני' ד"י, בזכותו יאמר ה' די לצרותנו

האומר לעולמו די יאמר לצרותי די, בחינת קץ שם לחושך וכו', אשר שמתי חול גבול לים וכו', שכל זה על-ידי בחינת דוד שבגימטריא ד"י, כי הוא בחינת משיח שיאמר די לצרותינו ויגאלנו וכן הוא מאיר עתה בכל אחד שיהיה גבול לצרות נפשו לפדותו ולגאלו בכח הפדיון הנ"ל כי עם ה' החסד והרבה עמו פדות והוא יפדה וכו', פודה ומציל הפודנו מיד מלכים וכו', כי פדה ה' את יעקב וגאלו וכו', שאומרים בכל יום וכו', ברוך פודה ומציל ברוך שמו, בגימטריא רצון כנ"ל:

ר' נתן מסיים במציאות הפדיון שאנו צריכים בתוך צרותינו וגלותינו בלב הומה מאד שהשם יאמר די לצרותי, כאשר מראה בזה עוצם כח ההלכה הזו לפעול כל ישועה, כי כלל ישועת האדם הוא בבחי' ד"י, ומראה ענין שזה בחי' דוד משיח וכו'.

קץ החושך לשום גבול לים הדין, ולזה דוד בגי' י"ד, ובהמשך [באמצע אות ס"ב] ממשיך לחזור על כל זה, ולבאר שהוא סוד שם שד"י היינו גבול ושמירה ע"י יסוד צדיק, שורש הרצון, ומברך בלב והתעוררות על כל הרחבה ומה שמרגיש צרת כל נפש וישועתה ברוך פודה ומציל, וזמ"ש ברוך שמו (ז"א ובריאה מקום עליית הבירורים בחול) שמו בגימ' רצון שזה בחי' הגבול וחול לים.

סא) בזה מבאר הנ"ל והכלל, כי הצדיק בחינת משה שעוסק להעלות משמד לרצון, שזה צריך גם כל אחד לפי מדרגתו, כי אפלו הכשרים כשפירים לפעמים מאחרי השם יתברך נחשב לעבודה זרה שהוא בחינת שמד רחמנא לצלן כמו שאיתא בשם הבעל שם טוב וזכרנו לברכה על פסוק וסרתם ועבדתם אלהים אחרים כמובא ברברינו כמה פעמים וכו' ואפלו מי שנפל ונתרחק מאד מאד איד שהוא, על בלם מגיעים רחמי הצדיק הנ"ל לעוררו ולהעלותו משמד לרצון, ועקר על-ידי כח הפדיון הנ"ל שהוא על-ידי בחינת מצח הרצון וכו', כאן מלמד אותנו דבר אמת שאינו ידוע מציאותו האמיתי והעקר הוא שהצדיק בגדל כחו ממשיך חסד ורחמים ורצון נפלא משם עד שמאיר הרצון למטה למטה עד שאפלו בכל המדרגות התחתונות מאד אפלו בעשר פתרים דמסאבותא מגיע הרצון הקדוש לכל הנפשות שנפלו לשם עד שגם שם הם מתעוררים בכל פעם ברצון חזק וכסופין טובים להשם יתברך, כי אלו הנופלים מאד אי אפשר להחיותם ולהשיבם כי אם על-ידי רצון להאיר בהם מלמעלה למעלה מרצון העליון הנ"ל ממצח הרצון, עד למטה למטה עד שגם אותן שנפלו על-ידי תקף הדינים לבחינת מצח אשה זונה וכו', גם הם יתעוררו וישתוקקו ברצון טוב וחזק להשם יתברך עד שיעלה אותם משמד לרצון, כי זה ידוע שכל מה שנפל ביותר למדרגה פחותה ושפלה ביותר צריכין לעורר עליו רחמים ממקום עליון וגבוה ביותר שזהו בחינה הנ"ל, שעקר התקנה לכל אלו הנ"ל הוא רק על-ידי הפדיון העליון הנ"ל וכנ"ל. וזהו מציאות הכח שיש לנו לקבל תמיד רצון חדש יהיה איך שיהיה, וזה ביאור מה שהזכיר לעיל ענין 'שבעה משיבי טעם', וכן מה שיש לתקן בספירה השבעה מדורי גיהנום כמו שממשיך:

וזהו בחינת ספירת העמר שמניפין עמר שעורים שהוא בחינת בהמיות שהוא מנחת קנאות להסוטה שהוא פגם זנות שבא על-ידי רוח שטות על-ידי מצח אשה זונה וכו', ועכשיו מתחילין להמשיך הארה מסוף העליה שנזכה לעלות לשם בשבועות שהוא בחינת מצח הרצון וכו', עד שבכח זה מניפין העמר שעורים להמתיק הדינים ולבטל הרוח שטות מעשה בהמיות בחינת שעורים שהוא חיות הבהמה, ולהעלות הכל להשם יתברך על-ידי הכהן שמניפו בבית המקדש להשם יתברך בכל הששה קצוות להודיע שהכל להשם יתברך שזהו בחינת ר' דאחז ששם ממליכין אותו יתברך בכל הששה קצוות, כי במדרגות התחתונות האלו אי אפשר להתעורר כי אם על-ידי רצון וכנ"ל ואז מתחילין לספר שבע שבתות לטהר את עצמו מזהמת מצרים ולזכות להמשיך עליו בכל יום מזה ודעת בחינת קדשת קבלת התורה וכל זה מוכן בהתורה ואת העורבים צויתי (בלקוטי תנינא סימן ד) שנאמרה בשבועות שמבאר שם מענין מצח הנחש שהוא שרש חכמת הטבע שצריכין להכניעו על-ידי צדקה, שעל-ידי זה מתקנין פגם הזקנים מארכי ימים שברור שאין להם שלמות, ועל-ידי זה מגבירין מצח הרצון וכו', כי האדם צריך כל ימי חייו להוסיף בכל יום קדשה ודעת וכו', וזה עקר אריכת ימים וכו', עין שם היטב וכל זה בחינת ספירה שסופרין הימים לעמר שעל-ידי זה ממשיכין בכל יום ויום מזה ושכל קדוש מיוחד כמבאר היטב בכונות האריז"ל אבל כל כח הזה נמשך מהצדיק בחינת משה הנ"ל שעומד בין שמד לרצון שמעלה מזהמת מצרים שהיו מלאים כפירות וזנות וכו' שכל זה

ליקוטי הלכות ח"א דף קל"ד - קל"ח הלכות ברכת השחר ה אות ס'-ע'

בחינת שמד להעלות משם לבחינת רצון וכו' כנ"ל: בזה הרי מתגלה עיקר מכוון דברי ההלכה למעשה.

ר' נתן קיבל מרביה"ק לדאוג לכולם ולגלות לכל אחד מהיכן כח התקוה שעדיין יש לו גם עתה

סב) ועקר התקון על-ידי כל השלשה צדיקים הנ"ל שנסתלקו בשבת במנחה ברעוא ורעון רצון שברצונות שהם יוסף משה דוד שבשביל זה אומרים שלש פעמים צדקתך אז ומשיח יהיה כלול מכלם ועל ידו יהיה עקר התקון, כי תקון הכל תלוי רק בהצדיקי אמת שהם בחינת משיח בחינת שלשה צדיקים הנ"ל ועקר התקון על-ידי הארת הרצון כנ"ל וכמו שהרבה אדונינו מורנו ורבונו זכרונו לברכה לדרב בזה שעקר הוא הרצון, כמבאר בדברינו הרבה בזה, כי יש בני הנעורים שעדיין הם כשרים ולא קלקלו וגם אותם צריכין לעזור שיזכו לאריכת ימים וקדשה להוסיף בכל יום קדשה ודעת כנ"ל וזה בחינת יוסף שהוא בחינת תוספת קדשה, כי יוסף כבש את יצרו ועמד בנסיון, ובכחו מקבלין כל מי שחפץ באמת שיהיה גם כן כובש את יצרו וכו', ויתחזק תמיד ברצון חזק להשם יתברך עד שיוסיף קדשה ודעת בכל יום וכו' אבל יש הרבה שכבר קלקלו הרבה ויש שקלקלו מאד מאד ונעשה עמהם מה שנעשה, וזה שכיה ביותר מאד בפרט עתה רחמנא לצלן, וצריכין להעלותם. קיבל מרבינו ענין נורא כזה לדאוג לכולם, ובזה מתגלה מאין הכח ומאין התקוה של כל אחד.

וזה עקר עבודת משה רבנו שעוסק תמיד להעלות משמד לרצון כנ"ל, כי משה נקרא על שם כי מן המים משיתיהו שמרמז על שם העתיד כמובא חירוש גדול, כי מובא שזה מרמז על קריע"ם, וכאן מבאר שזה שייך לענין עכשיו ממש הינו שמשה מוריד את עצמו לתוך עמקי מימי מצרים מים הזדונים ומעלה משם הנפשות הנפולות שנפלו לתוך מי המבול ממש רחמנא לצלן, כי משה הוא תקון מי המבול כמובן בכתבים על פסוק בשגם הוא בשור, בשג"ם דא משה וכו', כי גלות מצרים היה לתקן חטא דור המבול שבשביל זה השליכו הבנים ליאור והכרח גם משה לירד לשם ומשם יצא על-ידי בת פרעה ויקא שנתגירה אז, ועל שם זה נקרא משה כנ"ל לרמז שבגדל פחו של משה שעתידי להעלות משמד לרצון, על-ידי זה כשנולד וירד ליאור מצרים לא די שהיאור לא יכול לבלע אותו אף גם בגדל פחו הכניס הרהור תשובה בבת פרעה עד שנתגירה שזהו בחינת שהעלה משמד לרצון עד שהיא ויקא הוציאה אותו בגשמיות מהיאור וכו' ונקרא על שם זה משה כי מן המים וכו' ועל-כן גם עתה כל זה עסקו תמיד להוציא כל הנפלים ממים הזדונים ממי המבול וכו' והעקר בכח ההמתקה שממשיך מרצון העליון הנ"ל שנסתלק לשם כנ"ל ואז כשמעלין אלו הנפשות הן מבני ישראל ששבין בתשובה הן הגרים שמתגריין הוא מעלה אותם למצח הרצון, ומחזקם תמיד שלא יטעו חס ושלום אחר חקמת הטבע שנמשך ממצח הנפש שמשם כל תאוות ממון שבו כל העבודה זרה בחינת שמד:

בזה תכלית תמצית ההלכה ועיקר התגלות אור החיים, כמה יש לחזור על דיבורים אלה בכל עת.

ר' נתן ממשיך לרדת להמציאות להאיר לכל מי שישמע וזה כלל שכל המדות הן טובות הן רעות כלם תלויים זה בזה כמובא במקום אחר, כי מצוה גוררת מצוה ועברה גוררת עברה, רחמנא לצלן על-כן כשנפלים לטבע חס ושלום ומתגבר תאוות ממון ורופים אחר ההבל

ביגיעות עצומות להרויח ממון, ועל-פי רב אינו עולה בידם, ואם לפעמים מרויחין אינו מספיק להם וכו' בפרט עכשיו וכו', ואזי חוזר ומתגבר כל התאוות קנאה ותאוה וכבוד, ובפרט התאוה הכללית שהיא עקרא דיצרא בישא וכו', כי פגם הברית ופגם תאוות ממון תלויים זה בזה כמובא בהתורה צוית צדק עדותך, וכמבאר בדברינו הרבה בזה, ועל-כן כשמעלין הנפשות הנ"ל ומאיר עליהם הארת מצח הרצון כנ"ל אזי עדין הבעל דבר אורב עליהם תמיד כי הוא מתחדש על כל אדם בכל יום כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (קרוישין ל) בפרט על אותן שכבר נכשלו וכו' על-כן הוא מתנבל עליהם לחזו ולהפילם חס ושלום והעקר על-ידי שעדין אין הארת מצח הרצון חזק אצלם פראוי, וכמבאר בהתורה ואת העורבים הנ"ל ואזי צריכים לחזר ולהתחזק לתן צדקה הרבה לחזק את הרצון וכו', עין שם בזה הרי מובן היטיב מכוון מאמר 'את העורבים' ועד כמה יש להרבות בצדקה.

וזה בחינת דוד שהוא עקר בחינת משיח שיהיה בן דוד שהיה לו מלחמה גדולה עם מצח הנחש בחינת גלית כמו שמבאר שם שעתה עקר התקוה על ידו שהוא לוחם עם מצח הנחש שלא ירפה את אמונת הרצון שמשם כל הנפילות חס ושלום רק לחזק את כל אחד ואחד איך שהוא בכל יום ויום שיתחזק מחדש בכל יום ברצונות חזקים להשם יתברך אפלו אם עבר עליו מה שעבר והכל בכח הצדקה ומי שאין בידו לתן צדקה פראוי, כבר גלה כשמקנאין קנאת ה' צבאות נחשב בצדקה, קנאת ה' צבאות היינו שמגלים האמת של רבינו נגר כל הבלבולים.

ובזה ממתיקין החרון אף, בבחינת פנחס וכו' השיב את חמתי מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי בתוכם וכו', והוא עוסק בזה לחזק את הרצון בכל פעם בתקונים נפלאים עד שמאיר הרצון הקדוש בכל אחד איך שהוא עד שמעלהו בכל פעם מספקות וכו', שגם זה הוא בחינת שמעלה משמד לרצון כנ"ל, והוא גמור ויגמור, ועל-כן דוד בגימטריא די, בחינת שדי, בחינת (בראשית מג) ואל שדי יתן לכם רחמים ושלח את אחיכם אחר וכו' שמרמז על קץ הגאולה הזאת שעליו נאמר מה שנתחנן יעקב אבינו עלינו האומר לעולמו די יאמר לצרותינו די וזה בכלל ובפרט, בכלליות ישראל שיאמר די לצרותינו, כי כבר משד עלינו השעבוד וארף עלינו הגלות מאד מאד ובודאי סוף כל סוף יאמר די לצרותינו וימחר לגאלנו גאלת עולם, כמו שכתוב (איכה ו) לא יוסיף להגלותך וכו', וכן בפרטיות אצל כל אחד, ובפרט אותן שהתחילו קצת וכבר העלה אותם הצדיק האמת ממקום שהעלה אותם כאשר יודע כל אחד בנפשו ואף-על-פי-כן עובר עליהם בכל פעם ובכל יום וכו' מה שעובר עליהם, וצריכים לבטח בכחם של זקנים וקדושה הנ"ל שעוסקים לחזק את הרצון וממשיכים עלינו בחינת דוד משיח שיאמר די לצרות הנפש וכו' של כל אחד בפרטיות, כי קץ שם לחשך וכו', ובודאי לא לנצח יריב וכו'. והעקר לחזק עצמו בכח של הצדיקים הנ"ל, כי כלם כלולים מכל התקונים הנ"ל רק שכל אחד בפרטיות הוא עוסק בתקון זה וכו' וכמבאר מזה במקום אחר.

נמצא ששלושת הצדיקים האלו שהם בחינת יוסף משה דוד שנסתלקו ברעוא רעוין בבחינת עת רצון וכו' כנ"ל, הם עושים בחינת שלשה תקונים, אחד להעלות ולחזק את הכשרים עדין שלא יפלו שלא יסורו חס ושלום בבחינת וסרתם ועברתם וכו', רק יתחזקו תמיד ברצון חזק להשם יתברך וכו', וזה בחינת יוסף וכנ"ל שני הוא בחינת משה שמוסיף עוד להעלות אותן שכבר נפלו למקום שנפלו להעלותם ממש וכו' שלישי הוא בחינת דוד שהוא עקר בחינת משיח ביותר בחינת משיח בן דוד שהעקר הוא לגמור הגאולה בכלל ובפרט, דהינו שגם אותן שכבר העלה משמד לרצון וכו' שצריכין לחזקם שלא יפלו עוד בכל מה שעובר עליהם וכו', שעל-ידי

ליקוטי הלכות ח"א דף קל"ד - קל"ח הלכות ברכת השחר ה אות ס'-ע'

זה יגמור הגאולה ויאמר די לצרותינו וכו' במהרה בימינו אמן וזה בחינת מה שכתוב בספרים שעקר המתקת הדינים להפך מצרה לרצה, הינו פנ"ל, כי עקר התקון וכו' הוא על-ידי בחינת רצה בחינת רצון העליון וכו' פנ"ל:

הרצון אין לו שיעור ואין מי שימנענו ממך

מכאן עד אות ס"ו הולך ומבאר ענין הפדיון ע"י ברכת התורה ופסוקי ברכת הכהנים. בברכת התורה עלינו להתחדש לבא לקיום התורה בכל יום, והרי עיש מניעות עצומות בכל יום וכו' וכל קבלת התורה הוא לקבל שנתחזק ברצון, והרי זה מכוון אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו' היינו שנתן לנו מה לרצות ובוהו אנו קרובים להשי"ת, וכופלים לברך 'נותן' היינו שנתן לי, וזה נמצא אע"פ שיש מניעות הרי זה שייך אלי כי יש רצון - ומבאר שלזאת אומרים ברכת הכהנים שזוהו הכח להמשיך הפדיון וכח הרצון.

סג) וזה בחינת מה שאומרים בכל יום אחר ברכת התורה משנת אלו דברים שאין להם שיעור הפאה והבפורים והראיון וגמילות חסדים ותלמוד תורה, כי כבר מבאר שעקר הוא הרצון וכו', שעל-ידי זה זוכין לתורה וכו' וכל טוב ועין בדברינו בהלכות ערב מה שדברנו בזה וכבר השיחה הקדושה נדפסת בספורי מעשיות מענין מעלת הרצון שהוא העקר, ככל המתבאר וע"ש שהרצון חופשי ויכולים תמיד לרצות את האמת, ואין כח להיצר ולהמניעות לעצור את הרצון, והשי"ת רואה את הרצון שהוא העיקר. ומבאר שזה בחי' למעלה מהשיעור:

וזה בחינת אלו הדברים שאין להם שיעור, כי כלם הם בחינת מצוות שזוכין על ידם להארת הרצון, ועל-כן אין להם שיעור, כי הרצון דקדשה אין לו שיעור, כי הוא מועיל בכל דרגא ודרגא בכל אדם שבעולם, כי אפלו מי שהוא במדרגה פחותה מאד מאד מועיל לו גם כן הרצון הטוב, כי על-ידי הרצון הטוב הכל יכולין להעלות וכו' וכן להפך, אפלו מי שהוא במדרגה עליונה מאד הוא צריך גם כן לרצון, להתחזק ברצון חרש יותר ויותר אליו יתברך כי לגדלתו אין חקר. ועל-כן הרצון הוא בבחינת אין שיעור וכו' וצריכין תמיד בכל יום ויום להתגבר ברצונות חזקים חרשים להשם יתברך וכמו שפיתבנו מזה הרבה שם בהלכות ערב הנ"ל ובמקום אחר.

וזה בחינת הדברים הנ"ל שאין להם שיעור שהם הפאה והבפורים, שהם בחינת צדקה שנותנין מהתבואה ושבעת מינים להכהן ולעניים שעל-ידי זה זוכין לרצון להכניע מצח הנחש ולהגביר הארת מצח הרצון וכו' פנ"ל, כי פאה ובפורים צריכין לתן תכף בהתחלה של התבואה, כי פאה נותנין בעת הקציר תכף, וכן בפורים נותנין תכף כשמתחיל הפרי להתכפר, וזה בחינת התחלת הצדקה שיקרה מאד, שעל-ידי זה זוכין לרצון כמבאר שם בהתורה ואת העורבים הנ"ל, כי התבואה והפרות צריכין לתקנם ביותר מחטא אדם הראשון שנאחז ביותר בעבודת האדמה, כמו שכתוב (בראשית ג), ארורה האדמה בעבודך בעצבון תאכלנה וכו' שמשם באים כל גיעת הל"ט מלאכות שצריכין להתנגע ולטרח בהם כיום שמבררין התבואה והפרות שעקרם הם בעבודת האדמה שהם מונעים גדולים מעבודת ה' כמבאר בתחלת התורה הנ"ל, שעקר התקון הוא על-ידי צדקה שמכניע מצח הנחש בחינת זהמת הנחש ומגביר בחינת הרצון וכו', שעל-ידי זה יוצאין לחרות משעבוד הל"ט מלאכות שנאחזין ביותר בעבודת האדמה וכו' ועל-כן צותה התורה שתכף בשקוצרין התבואה יתנו פאה לעניים כדי לטהר התבואה היצאת מן האדמה מזהמת הנחש הנ"ל ולהמשיך עליו בחינת הארת הרצון שעקר נמשך על-ידי צדקה

וכן בכורים צריכין לתן תכף בשמתחיל הפרי להתבכר גם בן מטעם הנ"ל ובכורים הם יקרים עוד יותר כי מביאים אותם לבית המקדש וששם עקר הארת פני ה' בחינת רצון העליון שהוא בחינת פנים, כמו שמבאר שם ועקרו מביאין אותם בשבועות שהוא יום הבכורים, כי בשבועות הוא קבלת התורה שעקרה על-ידי הרצון כנ"ל, ועל-כן בשבועות נדמה להם בזקן, בחינת זקן נשוא פנים, בחינת רצון וכו', כמו שמבאר שם:

מבאר הענין של המשנה ע"פ לקות סי' ד' 'ואת העורבים', כי הארמה ועבודתה הוא עיקר בחי' המניעות ואובדן הימים, ויש להתחיל תמיד מחדש, וזה בבחי' פאה היינו צדקה מיר כשמתחיל לראות, וכן הביכורים, כי זהו קבלת התגלות הרצון, והרי בביכורים יש שלימות הענין כי הוא הארת חג השבועות שאז מביאים אותו, וזה זמן הראשון של העליה לרגל, כי התגלות הרצון ע"י צדקה כנ"ל, שעיקרה התגלות רברי הצדיק להאיר רצון.

נמצא שפאה ובכורים הם בחינת צדקה שנותנין בהתחלת תקון התבואות כרי לזכות לרצון וכו' כנ"ל ועל-כן אין להם שיעור, כי הרצון אין לו שיעור כנ"ל וזה בחינת והראיון שהוא מצות (דברים טז) שלש פעמים בשנה יראה כל זכורף את פני ה' אלקיך וכו', דהיינו בשלש רגלים שהם בחינת מקראי קדש שקוראים ומגלים את הרצון וכו' כמבאר היטב בהתורה הנ"ל ועל-כן צריכין אז לעלות ולראות בבית המקדש את פני ה' לקבל שם הארת הרצון שהוא בחינת פני ה' המאיר בבית המקדש ביותר, ועל-כן גם הראיון אין לו שיעור, כי הרצון אין לו שיעור כנ"ל וזהו וגמילות חסדים שהוא כלל כל הצדקות שכלולים בגמילות חסדים שעקרה בשביל הרצון, ועל-כן אין לו שיעור כנ"ל וכל זה הוא בשביל לזכות לקבלת התורה מחדש בכל יום

היינו שמזכירים כל מה שאין לו שיעור, היינו כל נקודה הוא פועל הרבה, ומעורר שנעבוד לפני השם ברצון כי זהו אנו תמיד יכולים, וזה מ"ש שגם תורה אין לה שיעור. וזה מה שאומרים זאת המשנה בברכת התורה, לעורר ללמוד ברצון, להמשיך קבלת התורה היינו רצון מחדש, אור הכתר דשבועות.

וזהו ותלמוד תורה שאין לו גם כן שיעור, כי עקר קבלת התורה על-ידי שלמות הרצון כנ"ל שאין לו שיעור כנ"ל ועל-כן אומרים משנה זאת בכל יום אחר ברפת התורה, כי בכל יום צריכין להמשיך על עצמו בחינת קבלת התורה מחדש, כמו שכתוב (שמות יט) ביום הזה באו מדבר סיני, ופרש רש"י שבכל יום יהיה דומה בעיניך כאלו היום אתה עומד על הר סיני וכו' וכמו שכתוב (דברים ו) אשר אנכי מצוה היום-בכל יום יהיה דומה בעיניך כחדשים, וכן הרבה

בכל עליה לתורה מברכים 'נותן התורה' לאור המדרגה שהתגלה בזאת הקריאה

ועל-כן מברכין בכל יום ברפת התורה ואומרים ברוך אתה ה' נותן התורה, כי הוא יתברך נותן לנו התורה בכל יום מחדש, ועקרו על-ידי התחדשות הרצון שצריכין לחדשו בכל יום מחדש כמו שאמר שם אדונינו מורנו ורבנו זכרוננו לברכה בשיחה הנ"ל שאין אדם דומה לחברו ואין יום דומה לחברו בענין התחדשות הרצון נמצא שבכל יום ויום, בפרט בבקר שמתחדשת הנשמה, בבחינת חדשים לבקרים וכו', צריכין להתחזק ברצון חדש וקדוש שזהו עקר בחינת קבלת התורה בכל יום שעל זה מברכין ברפת התורה כנ"ל, ועל-כן אומרים אז משנה זאת שהיא 'אלו דברים שאין להם שיעור' שהוא בחינת הארת הרצון שאין לו שיעור כנ"ל, כי זה עקר בחינת קבלת התורה בכל יום מחדש כנ"ל:

ליקוטי הלכות ח"א דף קל"ד - קל"ח הלכות ברכת השחר ה אות ס'-ע'

הרי בכל יום יש לברך 'נותן התורה' שהשי"ת נותן לי היום כח לרצות, ובה להמשיך פדיון לנפש, בבחי' אין שיעור, וזה גדולת כל עליה לתורה שמברכים 'נותן' לאור אותו המדרגה שמתגלה בקריאה ההוא.

ומבאר ברכת כהנים שאומרים בברכת התורה שכלול בו ברכת הפרנסה והדרך, לצאת מכל הטרדות ולקבל החסד - ע"פ תורה ד' ח"ב, להנצל מכל יראה רעה ונפולה ע"י הארת פני הרצון.

סד) וזהו בעצמו בחינת ברפת כהנים שאומרים תכף אחר ברפת התורה, כי עקר התכלית הוא שעל-ידי הרצון זוכין לבריית (ישעיה סא) ועמדו זרים ורעו צאנכם ובני נכר אפריכם וכרמיכם ואתם כהני ה' תקראו שלא תצטרכו לעשות שום עסק מל"ט מלאכות וכו' וזהו בחינת ברפת כהנים, יברכה ה' בממון וכו' ועין היטב בהתורה הנ"ל, מבאר שם שעל-ידי הרצון זוכין ליראה שהוא בלי לקבל החסד שעל-ידי זה אין צריכין לעשות שום עסק כלל וכו' וכל זה זוכין על-ידי הרצון וכו', עין שם וזהו יברכה ה' בממון, בחינת פרנסה ועשירות דקדושה שלא נצטרך לעשות שום עסק וכו' רק הממון והפרנסה יהיה נמשך לנו בחסדו יתברך לבד בבחינת (משלי י) ברכת ה' היא תעשיר וכו' וזהו וישמרך מן המזיקין, שהם בחינת יראות הנפולות שיהיה נשמר מהם רק יזכה ליראה קדושה שהוא מדת שמור, כי על -ידי היראה זוכין לחסד הנ"ל, שעל-ידי זה זוכין לפרנסה בלי יגיעה וכו', כמו שמבאר שם וזהו יאר ה' פניו אליך ויחנך, בחינת הארת פנים, בחינת הארת הרצון כנ"ל וזהו ישא ה' פניו אליך, בחינת צדקה, שעל-ידי זה עקר נשיאת פנים, בחינת (תהלים יז) אני בצדק אחזה פניך וכו' וזהו וישם לך שלום, בחינת מרבה צדקה מרבה שלום, כי עקר התקון על-ידי הצדקה שעל-ידי זה זוכין לרצון שעל-ידי זה זוכין ליראה שהוא בלי לקבל החסד שעל -ידי זה זוכין לברכת ה' בחסדו ואין צריך לעשות שום עסק שכל זה כלול בברכת כהנים, כי כהנים דיקא צריכין לברך ברכה זאת, כי הם בחינת חסד בחינת (שם פט) עולם חסד יבנה, בחינת (ישעיה סא) ואתם כהני ה' תקראו, וכמו שמבאר בהתורה הנ"ל ועל-בן עוסקין בכל זה תכף אחר ברכת התורה כי עקר קבלת התורה בכל יום מחדש הוא על -ידי הרצון וכו' שזהו בחינת ברפת כהנים ומשנת אלו דברים שאין להם שעור, וכנזכר לעיל:

הרי ע"פ תורה ד' מובן היטיב שבכח הארת הרצון בכל יום נמשך ברכת כהנים ותיקון הרצון בשפע של אור הפנים.

יש להתאזר באמונה וסבלנות לא לאבד את הרצון מכל הסתרה ועיכוב

שיך לעיל לענין הפדיון הפולל העליון הנ"ל: וראה מהרנ"ת להוסיף בזה לבאר ענין הפדיון כדי שיהיה לנו אמונה ונלמד סבלנות כדי לא לאבד הרצון מכל הסתרה ועיכוב. סה) ועל-בן הצדיק הגדול האמתי בשעושה פדיון ועדין לא היה לו ישועה חלילה להרהר אחריו, כי בודאי הוא לטובה נפלאה, כי השתמשו עם זה הפדיון לתועלת גבוהה יותר הרבה, שהוא לעשות גרים וכו' כנ"ל, ובודאי יהיה גם להמביא הפדיון טובה גדולה מזוה, ובהמשך הזמן תצמח גם ישועתו שהיה צריך, רק שצריך להתמהמה קצת, כי באמת כל אדם צריך זה הפדיון העליון הנ"ל, ועל-ידי זה אנו חיים ומתקיימים בפרט בגלות הארץ המר וזהו שעקר קיומנו הוא על-ידי הצדיקים האמתיים האלו שיכולים בכל עת להמשיך את רצון הנ"ל וכו' כנ"ל, כי באמת עקר הישועה והרחמים הוא לשוב להשם יתברך ולהנצל מעונות שזה עקר הרחמנות

וכו', כמו שמבאר במקום אחר (לקוטי תנינא סימן ז), וזה צריך כל אדם, כי כל אדם לפי בחינתו צריך ישועה גדולה בכל עת הנמשך מפדיון הנ"ל שיעלה מבחינת שמד לרצון וכו' וכנ"ל, וכשהצדיק עושה פדיון העליון הנ"ל ומשתמשים בו למעלה לתועלת גבוה יותר לעשות גרים ובעלי תשובה וכו' שנעשין על-ידי המתקת החרון אף על-ידי המשכת רצון העליון, בודאי שם כלולים כל הישועות שבעולם בגשמיות ורוחניות.

כי כל הצרות חס ושלום הם מהסתרת פני ה', בבחינת (דברים לא), הלא על פי אין אלקי בקרבי וכו' שהוא בחינת חרון אף וכו' הנ"ל ועל-ידי הפדיון הנ"ל נמתק הכל ונמשכין כל הישועות וכו', רק שצריכין להתמהמה קצת וצריך כל אחד להמתין, כי המאמין לא יחיש וזה בחינת (משלי יז), באור פני מלך חיים ורצונו כעב מלקוש, שזה נאמר על המשכת רצון הנ"ל (כמוכן בפגנות שהם בחינת תקוני דיקנא) ולכאורה אינו מוכן ענין ההבטחה הזאת ורצונו כעב מלקוש, כי הלא עב וענן הם קשים להאדם, וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה קשה יומא דעיבא וכו', ומה זה שדמה את הטוב הנפלא של רצונו כעב מלקוש ואף הוא על-פי הנ"ל, כי העב קשה להאדם בתחלה, אבל אחר כך כשיורד הגשם על ידו בודאי הוא מחיה אותו, כי כל הברכות וכל ההשפעות נמשכין על-ידי הגשם והמטר, וכמו שכתוב, יפתח ה' לך את אוצרו הטוב לתת מטר ארצה בעתו ולברך את כל מעשה ידיו וכו' וזהו כעב מלקוש, כי המלקוש בא באחור זמן, על-כן דמה רצונו הטוב לעב מלקוש, כי הישועה הבאה משם הוא ישועה שלמה לנצח, אך באה באחור זמן קצת על-כן דמה רצונו כעב מלקוש והבן:

גם כאשר הצדיק הגדול עושה ופועל פדיון יש נסיון, ולפעמים עוד אינו רואה הישועה. והרי בוודאי יכולים לפעול פדיון, בוודאי הכל אמת, אלא שזה בכלל המבואר בסי' רט"ו שיש שמשתמשים לענין אחר וכו' עש, אבל יש להבין מה שר' נתן אומר כאן שבאמת אין הפירוש שלא נמשכה עליו הישועה, אדרבה נעשה ונעשה, אלא שעיקר הישועה הוא הפדיון מהצער והייאוש, להתחדש ברצון, וזה נעשה תמיד, ואח"כ יבא הישועה גם בפשטות, וזה פירוש הפסוק שמבשר על ישועה בבחי' כעב מלקוש כמבואר.

ייבורים אלו הם כל חיותינו; כי יש לייחל ולייחל לישועת השם תמיד, לא לה' תייראש לרגע.

וזה (תהלים קל), יחל ישראל אל ה' כי עם ה' החסד, שבודאי יעשה חסד, אף, והרבה עמו פדות, שיש לו הרבה פדות וישועות שצריך להושיע את האדם ולפדותו מכמה מיני צרות בגשמיות ורוחניות, על-כן אי אפשר שימלא חסרונו מיד וצריך רק לייחל לה', כי הוא יתברך מרבה לפדות את האדם וצריך להמתין עד שיפדה אותו מהצרה היותר גדולה מזאת, ואחר כך ישע גם בזה, כי אין בעל הנס מכיר בנסו. והעקר הוא מה שהוא יתברך פודה את ישראל על-ידי הפדיון העליון הנ"ל של הצדיקים מכל עונותם, שזה בחינת עשית גרים הנ"ל וזהו (שם) והוא יפדה את ישראל מכל עונותיו על-ידי הפדיון הנ"ל ועל-כן צריכין להמתין בחינת יחל ישראל אל ה' וכו', וכמו שכתוב תחלה, נפשי לה' משומרים לבקר שומרים לבקר קויתי ה' קוטה נפשי-קווי אחר קווי וכו' וכנ"ל וזהו (איכה ג) חסדי ה' כי לא תמנו כי לא כלו רחמיו וכו' טוב ויחיל ודומם לתשועת ה', חסדי ה' כי לא תמנו הם בחינת החסדים הרבים הנמשכין מרצון העליון על-ידי פדיון העליון הנ"ל ששם בחינת חסדים ורחמים רבים פידוע אף צריכין להמתין בבחינת טוב ויחיל ודומם וכו' וכל מה שיתחזק יותר לקוות לה' ולבלי לרחק את השעה תתקרב

ליקוטי הלכות ח"א דף קל"ד - קל"ח הלכות ברכת השחר ה אות ס' ע'

ישועתו יותר, כי על-ידי הקווי והבטחון בעצמו תצמח ישועתו בקרוב:

דיבורים אלו הם כל חיותינו כי יש לייחל ולייחל לישועת השם תמיד לא להתייאש לרגע, רק לצפות לישועה. נפשי להשם משומרים וכו' וזה עיקר חיי האדם, כי בינתיים לומד ומתפלל ועובד, ואם לא, הרי זה עיקר הצרה שהאדם עושה עסק מהמניעה וממה שעובר, ואין סוף לצרותיו, הכל מחמת חסרון הפדיון שפועל הרצון להמתין, ואז יראה ישועה בפשטות.

פנימיות ענין הפדיון ע"י כונת ק"ש עם התקשרות לצדיק ולאור השבת

שיד לקריאת שמע

מבואר בתורה רט"ו שיש להמשיך הפדיון של כל הכ"ד בתי דין, ובוודאי זה ענין גבוה ונעלם, אבל מהרנ"ת מבאר כמה עניינים של כ"ד ששייכים לנו שגם אנחנו נלך עם רצון פרטי אל הרצון שהוא פדיון הכולל ששייך לכל אחד.

כי מצות ק"ש הוא ב' פסוקי שמע וברוך שם שיש בהם כ"ד אותיות ב' פעמים, ובהם מציאות הרצון להשי"ת שעלינו להמשיך ע"י הביטול להשם בעת קר"ש, להמתיק כל שכחה מאחרות השם, בכח הרצון בחי' קוץ אות ר', ועי"ז ממשיכים המתקה לתוך הכ"ד שעות ביום וי"ב לילה, ויש להמשיך כמה שבכח הצדיקים גם היראים יכולים לכוון בפשטות בכל צירוף להמשיך את השי"ת בכל שעה, ובכל כמה שעות מחדש, שהעת נמשך ברצון והשגחה, ולבטל הזמן וההסתרה, שהוא בחי' כ"ד שעות, היינו כ"ד בתי דינים.

ובכלליות זהו המשכת כח השבת לימות החול, כי יש בחי' ג"פ כ"ד (כמבואר בכונת ק"ש כי בפרשת ואהבת ממשיכים המוחין לראש דז"א, וכו' והיה אם שמוע' לחג"ת, ושם גם נעשה הארת המוחין שמאיר להמלכות, והוא בבחי' ג' כ"ד, נגד ג' בחי' חג"ת, ויש בזה גם ענין שם הויה בצורת עינין) הרי שיש להמשיך כמה בחי' של הארת הדעת המוחין לתוך האמונה בבחי' כ"ד, והרי ג' ימים הוא ג' פעמים י"ב של יום וי"ב לילה היינו כ"ד, וזה ג' ימים שלאחר השבת להמשיך אור השבת לתוכם, וכך ג' ימים לפני השבת הבאה, הרי שממשיכים הארת עת רעוא דרעוין לכל השבוע בבחי' כ"ד, כי העיקר ג"פ כ"ד שזה הארת חג"ת יחד, כי תיקון הכ"ד הוא בבחי' תיקון הט' תיקונין שהם בבחי' דעת, ועי"ז מתגלה מוחין לחג"ת, והם בחי' כ"ד למלכות וד"ל.

סו) ועל-כן יש כ"ד תבות בשתי פעמים קריאת שמע שאומרים בכל יום ערב ובקר להמתיק כל הכ"ד בתי דינים הנ"ל, על-ידי קוצא דאות ר' וכו', וכנ"ל כי קריאת שמע בחינת דבקות ובטול אל רצון אין סוף בחינת שמע ישראל-שמיעה בלבא תליא, כי בכל יום יש כ"ד שעות-שתיים עשרה שעות היום ושתיים עשרה שעות הלילה והצדיקים והיראים מכוונים שנים עשר צרופי הויה בשתיים עשרה שעות היום, וכן בשתיים עשרה שעות הלילה ועל-ידי זה ממתיקים כ"ד צרופי אדני" שהם בחינת כ"ד בתי דינים הנ"ל להמתיק הדינים הנאחזים בהם. ועקר ההמתקה נמשך משבת, שאז עקר הארת עת רצון הנ"ל, כי שלשה ימים הם בתר שבתא ושלושה ימים קמי שבתא, שבשלושה ימים שאחר שבת מאיר הרשימו של שבת העבר, ובשלושה ימים שקדים שבת נמשך הארה משבת הבא כמובא. כי כל חיות שישת ימי המעשה הוא משבת, שאז מאיר הארת רצון הנ"ל שממתיק ומחיה הכל, כי בשלושה ימים יש שלש פעמים כ"ד שעות ושלוש פעמים כ"ד גימטריא ע"ב בחינת חסד, וכמובא מזה הרבה בכתבי האריז"ל בענין שלש

פְּעָמִים כ"ד, עֵין שֵׁם הֵינּוּ שְׁבַשְׁלֶשֶׁה יָמִים שְׁאַחַר שְׁבַת מִמְתִּיקִין הַשְּׁלֵשׁ פְּעָמִים כ"ד הַנִּלְשָׁה שֶׁהֵם בְּחִינַת כ"ד בְּתֵי דִינֵי עַל-יְדֵי רְשִׁימוֹ שֶׁל הָעֵת רְצוֹן מִשְׁבַּת הָעֶבֶר וְכֵן בְּשַׁלְשֵׁה יָמִים שְׁקָרִים שְׁבַת מִהָאָרֶת עַת רְצוֹן שְׁבַשְׁבַּת הָבָא וְכֵל זֶה הוּא בְּחִינַת סְפִירַת הָעוֹמֵר, בְּחִינַת 'תְּמִימוֹת תְּהִינָה', כִּי בְּהֵם מִמְתִּיקִין הַדִּינִים עַל-יְדֵי שְׁמֻמְשִׁיכִין עַל עֲצֻמֵן הָאָרֶה מִשְׁבּוּעוֹת הָבָא עֲלֵינוּ לְטוֹבָה שְׁבוּ מֵאִיר הָעֵת רְצוֹן וְכַנ"ל, וְעַל-כֵּן צְרִיכִים שִׁיְהִי תְּמִימוֹת לְהַמְתִּיק כָּל הַכ"ד שְׁעוֹת שֶׁל כָּל יוֹם וְיוֹם עַל-יְדֵי הַסְּפִירָה וְכַנ"ל:

וּכְלַל עֲבוֹדַת הָאֵרֶם לְשִׁמּוֹר הַזְּמַן לְהַתְּחַדֵּשׁ בְּרְצוֹן בְּכַל עַת כֹּאשֶׁר הִירָאִים מְכוּוֹנִים בְּכַל עֵינָן בְּהַתְּחַדְּשׁוֹת, כִּךְ הָעִיקָר לְהַתְּחַדֵּשׁ בְּבַח' סְפִירַת הָעוֹמֵר, לְהַמְשִׁיךְ אֹרֶךְ הַרְצוֹן בְּכַל יוֹם וְיוֹם, הַרִין וְהַמְתַּקֵּת הַרִין שֶׁל הַיּוֹם, שְׁהוּא נִקְרָא סְפִירַת הַיּוֹם לְאוֹר אוֹתוֹ הַסְּפִירָה, וְהוּא בַח' הַתְּגַלּוֹת אֹרֶךְ הַכ"ד שֶׁנַּעֲשֶׂה בּוֹ תִיקוֹן הַכ"ד שְׁעוֹת.

וּבֵא לְהַתִּיחֵס לְמִצִּיאוֹת מַמַּשׁ, שְׁאַחֲרֵי כָל הַנִּלְשָׁה הִרִי יֵשׁ שְׁחֹסֵר הַרְבֵּה בְּפִרְסָה וּבְבִירָאוֹת וּרְדִיפוֹת וְהַסְּתֵרוֹת, הִרִי חוֹזֵר לְחֹזֵק הָאֵמֶת, שְׁבַכְח הַרְצוֹן לְהַשִּׁי"ת יֵשׁ בּוֹדָאֵי הָאִפְשָׁרוֹת לְבֵא לְתַשׁוּבָה, וּבֵא לְתַשׁוּבָה שְׁלִימָה וְתִיקוֹן הָעוֹזֵן וּבִיטוּל כָּל דִּין וְגִזְרָה, לְזַכּוֹת לְהַתְּחַדֵּשׁ בְּכַל הִירָאָה - כַּמ"ש בְּלִקוּ"ת ס' ד'- וּבּוֹדָאֵי יַפְעַל ע"י הַרְצוֹן, כִּי מִתְּקַן בְּרוּחָנִי וּמִמִּילָא יִתְתַּקֵּן בְּגַשְׁמִי - כִּידוּעַ שְׁזָה שׁוֹרֵשׁ הָאֵמוּנָה וְכַמְבּוֹאֵר בְּלִקוּ"מ ס' י"ד- וַיִּמְשִׁיךְ הַצְּלַחָה וְעַשִּׁירוֹת מוֹפְלָגָת.

וְהִרִי זֶה כָּל מִצִּיאוֹת עֲבוֹדָתוֹ, כָּל מָה שֶׁמֵּהֲרַנ"ת מִקְרֵב אוֹתָנוּ לְרַבֵּנוּ - לְעֲבוֹדַת הַשֵּׁם, שְׁאֵנוּ צְרִיכִים לְרַצוֹת וּלְהַתְּחַזֵּק, וּלְפַעֲמִים זֹכִים, אֲבָל כּוֹ הַרְצוֹן נִכּוֹן הוּא, כִּי עִי"ז מִתְּקַנִּים הָעוֹלָם מַמַּשׁ- וְמָה שֶׁהֵבֵל נִסְתָּר יֵשׁ לְהַתְּמַהֵמָה כִּדִּי לְתַקֵּן, כִּי זֶה הָעִיקָר וְזֶה כָּל עֵסְקִינוּ, וּבּוֹדָאֵי יֵבֵא כָּל יִשׁוּעָה. אֲשֶׁרִי מִי שֶׁמִּתְּחַזֵּק בְּרְצוֹן שִׁיְהִיָּה בּוֹ אֵמוּנָה שְׁכַבֵּר רֹאֵה הַיִּשׁוּעָה, וְחִי חַיִּים טוֹבִים עַכְשָׁיו.

עִיקָר הַסִּיּוּעַ שֶׁהַקְּב"ה עוֹזְרוֹ נִגְדַּ הַיִּצָר, הוּא שִׁמְקַבֵּל הַתְּחַזְּקוֹת הַרְצוֹן

סז) כִּי בּוֹדָאֵי כְּשׁוֹזְכִין עַל-יְדֵי הַפְּדִיּוֹן הַנִּלְשָׁה לְעֵלוֹת מִשְׁמֵר לְרְצוֹן וְכו', וּלְהַמְשִׁיךְ הָאָרֶת הַרְצוֹן בְּעוֹלָם שְׁעַל-יְדֵי זֶה עִיקָר הַתְּשׁוּבָה בְּחִינַת עֲשִׂית גְּרִים וְכו', בּוֹדָאֵי אֲזַי מִמִּילָא נִתְתַּקֵּן הַכֵּל גַּם בְּגַשְׁמִיּוֹת, כְּמוֹ שְׁאִיתָא עַל וְשִׁקְלִיָּה לְסַלְתָּאֵי וְאַנְחִיָּה בְּכוּתָא דְרַקִּיעַ וְכו', שְׁכְּשִׁנְתַּתְּקַן בְּרוּחָנִיּוֹת וְכו' (בְּסִימָן יד לְקוּטִי א) וְכֵן בְּכִמְהָ מְקוּמוֹת, כְּמוֹ בְּהַתּוֹרָה פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן, שְׁעַל-יְדֵי שְׁמַעוֹרִין בְּנֵי אָדָם מִהַשְׁנָה וְכו' עַד שְׁנַמְשִׁיךְ יִרְאָה שְׁעַל-יְדֵי זֶה נִמְשָׁךְ עַשִּׁירוֹת מִפְּלֵג וְכו', וְכֵן בְּזֹאת הַתּוֹרָה וְאֵת הָעוֹרְבִים שְׁעַל-יְדֵי הַרְצוֹן וְכו' עַד וְעַמְדוֹ זָרִים וְרַעוּ צֹאנֵכֶם וְכו', רַק שְׁצִרִיכִין לְהַמְתִּיק כַּנ"ל, כִּי הַכֵּל בְּיַדֵּי שְׁמַיִם חוּץ מִיָּרֵאת שְׁמַיִם וְאֶף-עַל-פִּי-כֵן הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עוֹזֵר בְּכָל יוֹם, כִּי אֲלֵמְלָא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹזְרוֹ וְכו', כְּמוֹ שְׁאֵמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבְּרַכָּה (קְדוּשִׁין ל), אֲךְ עִיקָר הָעֵזֶר מִלְּמַעְלָה הוּא הַתְּחַזְּקוֹת הַרְצוֹן, וְכִשְׁהָאָרֶם מְקַבֵּל הָאָרֶת הַרְצוֹן כְּרָאוּי וּמְכּוֹן וּמְכִין לְבוֹ תְּמִיד לְקַשֵּׁר רְצוֹנוֹ לְרְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ בְּבְּחִינַת (אֲבוֹת פָּרָק ב) בְּטַל רְצוֹנָךְ מִפְּנֵי רְצוֹנוֹ וְכו', וְאֵינוּ מְנִיחַ אֶת הַרְצוֹן הַטוֹב יְהִיָּה אִיךְ שִׁיְהִיָּה, עַל-יְדֵי זֶה בּוֹדָאֵי יִתְתַּקֵּן הַכֵּל כְּמוֹ שְׁהָאִרִיד בְּזֶה הַרְבֵּה בְּכִמְהָ שִׁיחוֹת קְדוּשׁוֹת וְרַמְזִים בְּלִי שְׁעוֹר וְעַל-כֵּן בְּהַכְּרַח שִׁיתְמַהֵמָה עַד שִׁיַּפְעַל הַרְצוֹן לְפַעֲלָתוֹ וְכו'.

וְעַל-כֵּן צְרִיךְ כָּל אֶחָד לְכוֹן רְצוֹנוֹ לְקַשֵּׁר עֲצֻמוֹ לְבְּחִינַת מִשָּׁה וְכו' הַנִּלְשָׁה וּבְפֶרֶט לְהַרְבּוֹת בְּצַדִּיקָה כָּל אֶחָד וְאֶחָד אֲפִלּוּ מִי שְׁמֻזְזוֹנְתָיו מְצַמְצָמִין כְּמוֹ שְׁאֵמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבְּרַכָּה (גִּטִּין ז) אוֹ לְקַנְיַת קַנְיַת ה' צְבָאוֹת שְׁגַם כֵּן נִחְשָׁב צְדָקָה וְכו' וְהָעִיקָר לְכוֹן שְׁתַּגִּיעַ הַצְּדָקָה שְׁלוֹ לְבְּחִינַת

ליקוטי הלכות ח"א דף קל"ד - קל"ח הלכות ברכת השחר ה אות ס' ע'

משה שעוסק בפדיון הנ"ל באפן שיהיה נמשך הארת הרצון העליון בעולם עד שיהיו נעשין מזה גרים ולכון רצונו שגם אליו יגיע הרצון הנ"ל וכוונאי יגיע עליו ביותר מאחר שהוא המביא הצדקה והפדיון כי אין הקדוש ברוך הוא מקפח שכר כל בריה, ואז ממילא יתקן הכל כנ"ל וגם מה שצריך להמתיק קצת הוא טובה גדולה, כי אחר כך תהיה הישועה בשלמות:

וגם אם ממש אינו יכול לעשות, אז יקנא להשם להפיץ רעת, ויביא צדקה בכל פעם, העיקר רצון ואיזה מעשה וזוהו מתקן ופועל הרבה, זה עיקר האמונה והחיים.

קטע זה מחיה כל נפש בעת שעובר ההסתרה וכל מיני מעברים בנשמי וכו'

ומבאר הפסוקים של הבטחה לרפואה וישועה - כרי שנתחזק במציאות החיים - הרי אין מי שידבר דיבורים כאלה למעשה רק ר' נתן, מה שהוא מציאות האמונה וצפיה לישועה, ויש בזה כח אמונה ודרך הסבלנות שהוא מה שבאמת צריכים תמיד, עד שמתגלה כל ישועה ברחמים וברצון.

ומבאר הפסוק שמתגלה כח הצפיה להשם שהוא מרפא ואין המחלה חוזרת ח"ו רק יש ישועה שלימה, ואע"פ שהיה צריך להמתין - ולזה נסמך שם 'הן גור יגור' היינו כח התיקון של הגרים שהיה נצרך, ולזה היה צורך להתמהמה שהוא צורך לתקן ע"י ההמתנה, אבל הישועה בוודאי תבא.

וזהו (שמות טו) אם שמוע תשמע וכו' כל המחלה וכו' לא אשים עליך כי אני ה' רופאך, כי יש רופא שמרפא החולאת לפי שעה או לשנה וכו' ואחר כך חוזרת המחלה, אבל השם יתברך רופא נאמן על-ידי הארת הרצון הנ"ל, שעל-ידי זה יתקרב להשם יתברך, ואז בשיתרפא לא ישוב עוד למחלה, בחינת כל המחלה וכו' לא אשים עליך כי אני ה' רופאך.

וזהו בחינת (ישעיה נד) בצדקה תכונני רחמי מעשך וכו', ונסמך לזה מענין גרים, כמו שכתוב שם, הן גור יגור וכו' מי גר אתך עליך יפל בצדקה תכונני-לשון קיום והעמדה לעולם, כמו שכתוב (משלי יב) שפת אמת תבון לעד, וכמו שכתוב (תהלים קיט), בוננת ארץ ותעמד וכו' וכן הרבה וכו'. רחמי מעשך בחינת תאוות ממון וכו' שהוא בחינת שמד וכו', כי לא תראי שיתבטלו היראות הנפולות, כי תזכה על-ידי הרצון הנמשך על-ידי הצדקה ליראה קדושה כנ"ל וזהו הן גור יגור אפס מאותי, שהגרים שנתגירו בלעדיך רק מחמת גדלה וכבוד אפס מאותי, כי לא יתקיימו מי גר אתך בעניותך ובבזיונך וכו', ואף-על-פי-כן לא הניחו את הרצון עליך יפל, כי הם יתקיימו לנצח.

כי מתחלה מדבר שם מגאלה האחרונה השלמה שאין אחריה גלות כמו שכתוב שם, בשצף קצף הסתרתני פני רגע ממך ובחסד עולם רחמתך וכו' וברחמים גדולים אקבצך, שכל אלו הרחמים גדולים רחמים רבים חסד עולם לנצח הכל נמשך מרצון העליון על-ידי פדיון של בחינת משה הנ"ל כמובא בכתבים ועל-כן נסמך אחר כך בצדקה תכונני וכו', כי עקר המשכת הרצון נמשך על-ידי צדקה שנותנין כנ"ל שתגיע להצדיק הנ"ל.

ובשביל זה מביאין ממון, הינו צדקה, להצדיק על פדיון וכו' וכנ"ל וזהו (בבא בתרא י) צדקה תרומם גוי וחסד לאמים חטאת, עין שם בגמרא, ומסקו שם החלוק בין ישראל לעובדי כוכבים שישאל אינם מהרהרים אחר השם יתברך והצדיק כשאינו נתמלא מבקשם תכף

ועל-ידי זה הצדקה תרומם אותם וכנ"ל אבל חסד לאמים חטאת, דכל חסד לגרמינו עבדין וכו', כי אינם מכוננים רצונם להאמת וכו' אבל ישראל הכשרים מכוננים בצדקתם לרצון השם יתברך וכנ"ל ועל-כן צדקה תרומם גוי וחסד נמי כמו שמסקו שם בגמרא כי על-ידי הצדקה שממשיך על-ידי הארת הרצון על-ידי זה נמשך חסד וכו', כמו שמבאר שם. אבל ו'לאמים חטאת' מאחר שהם רוצים דוקא שיתמלא מבקשם תמיד, ואפלו אם נתמלא הוא לפי שעה כי הם תחלתם שלוח וכו', אבל צדיקים וכל ישראל הנלוים אליהם תחלתם ישורים קצת וסופן שלוח כי אחרית לאיש שלום וכנ"ל ועל-כן נסמך פסוק בצדקה תכונני לפסוק וכל בניך למודי ה' ורב שלום בניך, כי כל זה זוכין על-ידי צדקה כנ"ל ועין ב'ישעיה קפיטל נר ששם כתובים פסוקים הנ"ל בשצף קצף הסתרתני פני רגע ממך ובחסד עולם רחמתוך וכו' עד בצדקה תכונני וכו' הנ"ל ושם נאמר פסוק ושמתי כרדך שמשותיך שמרמז על תקון הנפלא הנמשך על -ידי פדיון הנ"ל ושם נאמר פסוק ושמתי כרדך שמשותיך שמרמז על תקון הנפלא הנמשך על-ידי פדיון הנ"ל שממתיק כל הכ"ד בתי דינים וכו' וכמוכא בשם כתבי הארז"ל, והבן היטב לקשר הענין:

הרי בזה מגלה נוראות. והענין יובן למי שתופס איך הכל טוב על המתקת הדין שהוא בחי' ושמתי כד כד שמשותיך, שהוא המשכת המוחין לשני בחינות אמונה, רחל ולא כנ"ל, שזהו כלל ענין ההמתקה, ובזה מפרט כל דרכי היראות והפחדים, ומה שעובר על כל אדם בכל יום, ומה שיש שנופלים ושואלים שאלות, והעיקר מי שמתחזק ומאמין, יראה עי"ז הישועה השלימה.

מאות מט עד כאן אינו מסדר היטב, ויש דברים שנכפלו, כי לא נכתב כסדר רק ראשי פרקים. ולזאת הארכנו קצת בביאור העניינים, ויש להתאמץ להבין שיש סדר בדברים, ואינו סתם גיבוב ואיסוף של כמה עניינים ח"ו, אלא לימודים שהם כל חיינו ממש, ולא לחינם מאריך כל כך.

להבין מציאות הרצון מתוך המחלוקת של קרח על משה

סח) וזה בחינת מחלוקת קרח כי קרח כפר ברצון כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ירושלמי ריש פרק י' וסנהדרין) קרח מין היה כי הוא ועדתו היו תחלה צדיקים גדולים מאד כי הוא היה מנושאי הארון ועדתו היו קרואי העדה וכו' אך היו בבחינת הזקנים שאין בהם שלמות וכו' ולא די להם בזה כי אם התגבר עליהם היצר הרע והסיתם לחלק על משה שנכלל תמיד ברצון העליון וכו' וכן הוא בכל דור שנמצאים זקנים וחשובים שחולקים על הצדיק הגדול מהם שהוא חדוש נפלא והכל מבחינה הנ"ל מחמת שהם בבחינת זקנים הפגומים הנ"ל שאף-על-פי שהם כשרים וצדיקים אבל על-ידי שלא הוסיפו קדשה בכל יום וכו' כנ"ל על -ידי זה מנפילת ימיהם יונק מצח הנחש עד שהמצח הנחש בעצמו מתגרה בהם ומפילם יותר כי כן דרך הבעל דבר -הוא המסית הוא וכו' עד שמשיתם לחלק על הצדיק המחדש עצמו בכל עת ומוסיף אור קדשה בכל יום ובכל עת שהוא בחינת זקן שבקדשה בחינת זקן-זה קנה חכמה וכו':

הרי שיש מנהיגים שאין להם הכח להאיר הרצון, ויש מה שנמשך מרשעים שממש פוגמים, והם חולקים ומבלבלים, ומזה נעשה מה שהאדם מתבלבל ונופל מהרצון ואינו עוסק עכשיו לעוררנפשו בכח הרצון כי חושב שזה כלום. וכך הוא גם ענין המרגלים. ובזה נתבאר למה

ליקוטי הלכות ח"א דף קל"ד - קל"ח הלכות ברכת השחר ה אות ס'-ע'

נסמכה פרשת חלה בפ' קרח, כי זהו תיקון הצדקה היינו חלה שניתן לכהן, שיש בה כח להתעורר ברצון לשון 'יחל';

וזה בחינת חטא המרגלים וכו' ועל-כן נסמך לזה פרשת חלה בחינת צדקה, וחלה בחינת צדקה על צדקה כי נתנה באחרונה אחר תרומה ומעשר ברי לחזק הרצון לבטל הספקות וכו' ועל-כן חלה לשון תפלה, כי עקר התפלה על-ידי רצון בחינת (תהלים ט) ואני תפילתי לך ה' עת רצון. (ישעיה מט) בעת רצון עניתיך וכו'

ובזה מתבאר עוד ענין כ"ד משמרות - כח הפדיון, כי בבחי' כ"ד משמרות לויא יכול להמתיק בכח עבודת הלוי - התעוררות לעבודה, אבל יש סוג התעוררות אחר של כהן היינו רצון להשי"ת, אע"פ שאינו עושה כלל כי עניינו ביטול ולא עשיה.

ועל-כן טעה קרח וסמך עצמו על כ"ד משמרות לויא שראה מרחוק שיצאו ממנו. אבל טעה מאוד כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (במדרש רבה פרק יח) כי כ"ד משמרות הנ"ל הם כנגד כ"ד בתי דינים הנ"ל (וכל בחינות כ"ד הנ"ל) ששם צריכין המתקנה גדולה על-ידי בחינת פדיון הנ"ל שנמשך רק על-ידי בחינת משה שנכלל ברצון העליון וכו' הנ"ל ועל-כן כל כ"ד משמרות לויא כל המתקנתם ותקונם הוא על-ידי כ"ד משמרות כהנה.

כי זה ידוע שלוי בחינת דינים וכהן בחינת חסד ואפלו כל הכ"ד משמרות כהנה צריכין לקבל עקר ההמתקה מבחינת משה בחינת רצון הנ"ל כי רק משה המשיך בעולם קדשת כהנה והלויא וכו' כי יקרה היא מפנינים-מכהן גדול שנכנס לפני ולפנים, הינו שהצדיק האמת בחינת משה יקר אפלו מהכהן גדול כל ממנו כי קדשתם וכל ההמתקות וכו' וכנ"ל וקרח פגם בכל זה וחלק על משה וסמך עצמו על כ"ד משמרות לויא בעצמו ועל-ידי זה התגרו בו על-ידי זה דיקא תקף הדינים כי כשאין ממתיקין הדינים הנאחזים מסטרא דלוי אזי ארבא משם כל אחיזת הסטרא אחרא חס ושלום שאחיותן מהשתלשלות הכ"ד בתי דין וזהו ויקח קרח-ואתפלג קרח, שרצה לחלק הכ"ד בתי דינים בחינת כ"ד משמרות לויא ממשה שהוא רצון העליון ומאחרן הכהן וכו' וזהו (במדבר טז) ויקח קרח בן יצהר בן קהת בן לוי ולא נזכר בן יעקב כי יעקב בקש על זה וכו' (בראשית רבה פרק צח) כי קרח פגם מאוד מאוד והטיל פגם ברצון עד שפגם בקדשת אבותיו שהיו צדיקים גדולים והמשיכו הארת הרצון מדור לדור, והוא פגם בכלם ורצה לסתור כל דעותיהם הטובות והאמתיות עד שהגיע הפגם גם ללוי.

אבל הבעל דבר רצה להתגרות שפגם חס ושלום גם בקדשת יעקב שהוא כלול מכל השנים עשר שבטים ומכל השבעים נפשות וכל השלשה צדיקים הנכללים ברצון ביותר שהם יוסף משה דוד שכלם יצאו ממנו כי מצח הנחש שנאחז בקרח רצונו להטיל פגם גם בשרש הרצון וכו' כמו שמבאר שם אבל יעקב בקש רחמים על זה שלא יזכר שמו על מחלקתם שלא יהיה להם כח להטיל פגם שם חס ושלום ועל-כן צרף שמעון ולוי יחד והתפלל (בראשית מט) בסודם אל תבא נפשי במעשה זמרי שהיה מושבט שמעון (בראשית רבה שם) ובקהלם אל תחד כבודי כי גם שמעון התגרו בו תקף הדינים של כ"ד בתי דין הנ"ל, ועל-כן מתו על-ידי מעשה זמרי כ"ד אלף, כ"ד דיקא וכנ"ל ועל-כן אמר (שם) אחלקם ביעקב ואפיצם בישוראל-שיהיו בני שמעון עניים מקבלי צדקה וכן בני לוי יקבלו כל הצדקות שהם תרומות ומעשרות וכו' ובזה רמז התקון על כל הנ"ל שהוא על-ידי צדקה:

כי צריכים שתי הרכיבים; א. התעוררות לעבודה שהוא בחי' לוי - המתקת הדין הראשון. ב. וצריכים לאחד זאת עם מציאות התעוררות לביטול, לקבל איך שעובר, שהשי"ת איתי בחי' רצון. אך קרח הפריד ועי"ז פגם בג' צדיקים והאבות. ועקב אבינו תיקן ואיחד שמעון ולוי, ששם מתו כ"ד אלף בזמרי ע"י שמעון, ותיקון שלהם לקבץ צדקות, הרי קיבוץ הצדקה הוא עיקר תיקון המחלוקת והדין של קרח.

עיקר עבודתנו בכל תפילה להתעורר מחדש אל הרצון

הלכות תפילה: ר' נתן בא להכניס אותנו לעיקר עבודת התעוררות הרצון שעלינו לעבוד בכל תפילה ותפילה, ומקדים עיקר ענין הפירון - שהוא התעוררות עת רצון בכח הכוונות ודביקות המחשבות בדברי רבינו, כאשר העיקר הוא אצל הצדיק שבכוונותיו הק' עולה לשורש הרצון לגרום יחוד או"א וכו', ועלינו לעשות מה שאנו יכולים באור תורת רבינו, לבא להארת הרצון להתעורר ברצון גדול לגילוי כבוד השם ברחמים על כל ישראל ובפרט וכו', ואח"כ יש לומר ולכוון התפילה בקיצור, וזהו כענין יהיו לרצון שממתיק יענך וגו'.

טו) וזה בחינת תפילה פי עקר בחינת תפילה הוא התגלות הרצון בחינת ואני תפילתי לך ה' עת רצון בחינת בעת רצון עניתיך וכו' בחינת (תהלים יט) יהיו לרצון אמרי פי וכו'. וזה בחינת סמיכות גאולה לתפילה שגלמוד מפסוק זה-יהיו לרצון אמרי פי וכו' ה' צורי וגואלי ונסמך לזה (שם כ) יענך ה' ביום צרה, כמו שאמרנו רבותינו זכרונם לברכה כל זה הוא בחינת פדיון הנ"ל פי כן דרך הצדיקים האמתיים היודעים לעשות פדיון שמתחלה עושים פדיון על פי כוונותיהם הקרושות שעל-ידי זה ממתיקים כל הדינים שבכל הכ"ד בתי דין וממשיכים בחינת הארת הרצון שעל-ידי זה עקר הפדיון כנ"ל ואחר כך הם מתפללים תפלתם שצריכים על זה החולה וכיוצא במבאר בכל הפדיונות המובאים בספרים קדושים מה שמבואר הוא כמה דרכים של פדיון וכסף שממתיק וכו' ואנו יודעים מרבי אמת שממשיך כל הפדיונות.

ובזה מגלה תלמידו איך לעשות הפדיון כנ"ל, ואיך עיקר התפילה ע"י התעוררות הלב של כוונות תפילה בזמירות וברכות יוצר, להגיע להיכל הרצון בגאל ישראל, ואח"כ תפילה, וכל זה שייך גם אח"כ ע"י תהלים וכו'.

וכן הוא בכלליות סדר התפילה שבתחלה על-ידי קריאת שמע וברכותיה עולים עד רצון העליון וממשיכים הארת הרצון וכנ"ל ועל-ידי זה נעשה בחינת פדיון בחינת המתקת הדינים שזה עקר תקון כל סדר התפילה בקרבנות ופסוקי דזמרה וקריאת שמע וברכותיה שהכל הוא להמתיק כל הדינים ולהאיר הרצון עד שמגיעין לברכת אמת ויציב שהוא בחינת ברפת הגאולה כמו שמסימין גאל ישראל הינו בחינת פדיון הנ"ל בחינת פדות וגאולה ועל-כן באמת מבאר בפניות שבברכת אמת ויציב עולים עד להיכל הרצון פי שם עקר הגאולה והפדיון הנ"ל ותקף ומיד צריכים לסמך גאולה לתפילה כי תקף אחר בחינת הפדיון שהמתיקו כל הדינים ועלו בהיכל הרצון צריכין לתקף להתפלל פי כן דרך הפדיון וכנ"ל.

ואז על-ידי התפילה אז דיקא עקר התגלות הרצון בשלמות נפלא כי כל רצונו יתברך בבריאת עולמו ובהנהגת וקיום העולם שמנהיג ומקים העולם ברצונו הכל הוא בשביל זה בשביל נוראות קדשות תפלות ישראל כי השם יתברך ברא את כל העולם ומלואו רק בשביל ישראל כמו שאמרנו רבותינו זכרונם לברכה פעמים אין מספר והעקר בשביל שיהיו ישראל צדיקים

ליקוטי הלכות ח"א דף קל"ד - קל"ח הלכות ברכת השחר ה אות ס' ע'

שיהיו מושלין בעולמו וינהיגו את כל העולם כרצונם והעקר על ידי התפלה שיהיה להם כח על-ידי התפלה לשנות כל מערכת השמים ולשנות כל סדר הטבע שהשם יתברך מנהיג ברצונו הכל יכולים לשנות כרצונם על-ידי תפלתם כי אף-על-פי שגם סדר הטבע בעצמה השם יתברך מנהיג ברצונו אבל אף-על-פי-כן אין מתגלה ונכר לעין כל התגלות הרצון אבל כשישראל מתפללין ומשנין הטבע כרצונם בזה רואין הכל שאין שום טבע רק הכל מתנהג ברצונו יתברך, ומסר הכל לישראל ולצדיקיו שינהיגו העולם כרצונם על-ידי תפלתם שעל-ידי זה משנין הטבע כמו שראינו על-ידי משה רבנו עליו השלום שקרע את הים והוריד את המן וכן בהצדיקים שאחריו שהעמיד יהושע את החמה ואלהו ואלישע ודניאל וחנניה מישאל ועזריה וכו' וכו' בכל הצדיקים שאחריהם שעשו מופתים נוראים ועצומים מאד ושנו את הטבע על-ידי תפלתם ועל-כן על ידי התפלה עקר התגלות הרצון לכל באי עולם וזה בחינת תנאי התנה הקדוש ברוך הוא עם הים שיבקע לישראל וכו' שנדחקו מאד המפרשים על-פי שכל בפרוש אגרות אלו.

אבל באמת הדבר בפשוטו שהשם יתברך ברא את העולם שיתנהג ברצונו בטבע הזאת כי באמת הטבע בעצמו הוא רצונו אבל הזהיר את הנהגת הטבע וכל המלאכים הממנים על הנהגת העולם בטבע הזאת שתכף כשיתפללו ישראל וירצו לשנות הטבע הם מכרחים לעשות כרצונם להפך מים ליבשה ולהעמיד החמה ושלא יהיה כח לאש לשרף ולאריות לדרס וכו' ומחמת שאלו הנסים נפלאים כבר נעשו הזכירו אלו הנסים ובאמת כן הוא בכל דור שיש כח לכל הצדיקים אמתיים בכל דור ודור לשנות הטבע בתפלתם כרצונם כי כן התנה הקדוש ברוך הוא עם המלאכים מנהיגי הטבע וכו"ל:

והתנאי הוא שכאשר מתפללים מתוך הארת הרצון, כענין מי שמתכחל על שכל ופנימיות, שאז נשמע ונתקבל התפילה, כי הצדיק עולה לדרגתו בדביקות בהרצון והתחדשות היחוד, מתוך מה שמשכו אותו להצער ובורח להשם, וכאשר מאיר הרצון, תיכף מבקש ונענה, ומזה יובן כל עבודת הפריון שמביא ממון וענין של צער ועי"ז צריך לברוח מהממון לשורשו, ולשורש האחד, לבטל הצער, ושם מיד לבקש ולפעול.

וכן בתפילת בעמידה, בתחילה הוא בחי' ק"ק היינו הארת הרצון שנעשה מהתגלות גאל ישראל וכו', להמתיק בחי' א' שפתי תפתח, ועי"ז יכול לגלות זכות אבות ולפעול גאולה.

ע) וזה בחינת מה שאייתא בפנות שבתחלת התפלה נכנסין בהיכל קדשי קדשים כי הרצון הוא בחינת קדש כמו שפיתוב על פסוק מקרא קדש וכו' עין שם הינו בשמגלין שהכל מתנהג רק ברצונו ואין שום טבע כלל כי גם הטבע מתנהג ברצונו זה בחינת קדש כי זה עקר קדשותו יתברך בשמגלין האמונה הקדושה שהכל ברצונו יתברך לברך אבל כשישראל עומדין להתפלל ומבטלין הטבע שאז נתגלה ביותר שהכל ברצונו יתברך שברא ומקים ומנהיג העולם בשביל ישראל שיש להם כח בתפלתם לעשות רצונו כרצונם אז נתגלה קדשותו ביותר בבחינת קדש קדשים בחינת תוספת קדשה על קדשה, כי זה עקר התגלות קדשותו יתברך בשרואין הכל כח תפלת ישראל שהם כתר השם יתברך כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה וכמו שפיתוב (תהלים כב) ואתה קדוש יושב תהלות ישראל שעקר קדשותו יתברך הם תפלות ותהלות ישראל ועל-כן נקרא זה ההיכל של התחלת התפלה קדשי קדשים: